

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 77.687 van 16 december 1998
in de zaak A. 46.854/X-2974.**

In zake : XXX,
wonende te BOECHOUT,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Roemeense nationaliteit, op 6 mei 1992 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van de beslissing van
21 februari 1992 van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen waarbij geweigerd wordt haar als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 31 maart 1994
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien de laatste memorie van de
verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 6 oktober 1998
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 oktober
1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak
als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van Roemeense nationaliteit,
komt op 2 december 1989 in België aan en vraagt enkele
dagen later om de erkenning van de hoedanigheid van
vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 20 september 1991
door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en
de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene van Roemeense nationaliteit verliet
haar land van herkomst per vliegtuig op 2 december
1989 en kwam dezelfde dag in België toe in het
bezit van een paspoort met geldig Benelux-visum;
drie dagen later vroeg ze de status van vluchteling
aan.

Betrokkene beweerde sinds 1976 problemen te
hebben met de autoriteiten in haar land. Sinds die
periode zou ze aangemaand zijn alle contact met
haar vriendin, E. G., die met een Belg ging
trouwen, te mijden. Ze werd bovendien gedwongen een
verklaring te ondertekenen waarbij ze beloofde
nooit een uitreisvisum aan te vragen. Ze werd

eveneens verdacht van contacten te hebben met een uitgeweken dissidente schrijver.

In 1984 zou haar broer ontslagen zijn omdat hij het gewaagd had te protesteren tegen de lage lonen. Hij verdween en werd een tijdje later dood aangetroffen in de rivier, de OLT.

In 1987 reisde ze voor de eerste maal naar België op uitnodiging van E. G.. Na haar terugkeer in haar land nam ze deel aan een betoging tijdens de arbeidersopstand in Brasov. Ze werd ondervraagd door de 'Securitate' maar ging uiteindelijk vrijuit bij gebrek aan bewijzen.

In 1988 en 1989 kon ze via dezelfde procedure naar België komen. Van het laatste bezoek maakte ze gebruik om de status aan te vragen. Door middel van haar vriendin E. G. zou ze hier in België informatie verspreid hebben over de Roemeense situatie.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat betrokkene, niettegenstaande de problemen met de autoriteiten van haar land, toch tot drie maal toe, een uitreisvisum verkreeg. Dit lijkt niet te stroken met de toenmalige visumpolitiek.

Bovendien zijn er verschillende tegenstrijdigheden tussen haar relaas tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal en haar verklaringen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo beweerde ze tijdens dit verhoor dat ze vervolging vreesde omdat ze informatie doorgespeeld had aan de Belgische pers en televisie. Betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor alhoewel haar hiertoe ruimschoots de tijd werd verleend. Op het Commissariaat-generaal daarentegen motiveert ze haar aanvraag vooral door de onzekere en onveilige toestand in haar land in te roepen. Nochtans blijkt nergens dat deze toestand voor betrokkene nadelige gevolgen inhield.

Trouwens de situatie in haar geboorteland is sinds haar vertrek dermate gewijzigd dat op huidig ogenblik in hoofde van betrokkene geen vrees kan weerhouden worden in de zin van art. 1, par. A, al. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951";

1.3. Verzoekster tekent op 10 oktober 1991 tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 3 februari 1992.

1.5. Op 21 februari 1992 neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

1.6. Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat betrokkene om de erkenning van haar hoedanigheid als vluchteling verzocht op 2 december 1989 omwille van de feiten vermeld in de beslissing van de Commissaris-generaal, en korte tijd vooraleer het regime dat ze wilde ontvluchten ten val werd gebracht;

Overwegende dat een broer van betrokkene in 1984, na een protestactie wegens onbetaald blijven van zijn loon, door de Securitate zou gearresteerd zijn en afgeranseld, dan werkloos en spoorloos verdween, totdat hij in maart 1985 dood werd aangetroffen. De politie welke deze als een marginaal type zou hebben beschouwd weigerde hem op te sporen en weigerde later ook een autopsie.

Overwegende dat betrokkene zelf verklaarde slechts toevallig aanwezig te zijn geweest te Brazov op 15 november 1987 wanneer ze aldaar solidariteit zou hebben betoond met de arbeidersopstand waarover ze werd ondervraagd. Van enig nadelig gevolg op haar persoonlijk leven heeft betrokkene geen melding gemaakt;

Overwegende dat betrokkene op legale wijze haar land van oorsprong heeft verlaten, voorzien van haar internationaal paspoort en na het bekomen op 11 november 1989 van een uitreisvisum;

Overwegende dat betrokkene tot driemaal toe een uitreisvisum kreeg en dat de toelating om Roemenië te verlaten slechts in een beperkt aantal gevallen verleend werd door de Roemeense overheden voor 1990;

Overwegende dat betrokkene herhaaldelijk ondervraagd werd door de securitate onder meer na haar terugkeer uit het buitenland, maar dat dit het geval was voor alle Roemenen in dit geval en niet als een vervolging beschouwd kan worden;

Overwegende dat betrokkene ter zitting wijst op de onrechtvaardige behandeling onder het oude regime van de Hongaarse minderheid in Roemenië en waartoe zij door haar afstamming zou behoren;

Overwegende dat de 'gegronde vrees' bepaald in het Verdrag van Genève bestaat uit een subjectief

element, namelijk de vrees van de betrokkene, en dat deze vrees ook het gevolg dient te zijn van een objectieve situatie; dat beide elementen in aanmerking genomen moeten worden bij het bepalen van het bestaan van een gegronde vrees (Guides des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève 1979, nr. 38);

Overwegende dat de betrokkene niet aantoonde dat zij zich buiten het land bevindt waarvan zij de nationaliteit bezit omwille van de vrees in de zin van art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en ook niet aantoonde dat zij, na de politieke omwenteling die plaats gehad heeft in Roemenië, de bescherming van dat land niet kan of niet wil invoeren omwille van deze vrees";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel laat gelden dat zowel het Ministerie van Justitie als de Hoge Commissaris slechts op zeer oppervlakkige wijze kennis hebben genomen van de feitelijke toedracht van de zaak, hoewel de feiten essentieel zijn om te oordelen of het statuut van vluchteling kan worden toegekend, dat deze oppervlakkige kennisneming van de feiten een grond tot nietigheid is doordat eruit blijkt dat de overheid geen enkele inspanning heeft gedaan om het dossier ernstig te onderzoeken, wat strijdig is met de beginselen van behoorlijk bestuur;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord omtrent dit middel repliceert dat noch de Minister van Justitie, noch de Hoge Commissaris zich over de asielaanvraag hebben uitgesproken, dat de Commissaris-generaal en de Vaste Beroepscommissie de asielaanvraag zeer grondig in een uitvoerig gemotiveerde beslissing hebben behandeld en dat derhalve ten onrechte wordt voorgehouden dat slechts oppervlakkig kennis werd genomen van de feiten die de asielaanvraag staafden;

Overwegende dat de verwerende partij terecht opmerkt dat noch de Minister van Justitie, noch de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen bij de verwerping van de asielaanvraag betrokken waren; dat over de gegrondheid van asielaanvragen in eerste instantie wordt beslist door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in beroep door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat het eerste middel zich tot het vaag verwijt beperkt dat deze overheden slechts op zeer oppervlakkige wijze van de feitelijke toedracht kennis namen; dat het hier om een blote bewering gaat, die door geen enkel gegeven of argument wordt gestaafd; dat wat de feitelijke toedracht betreft, de Vaste Beroepscommissie verwijst naar de uiteenzetting vervat in de beslissing van de Commissaris-generaal, die voor haar niet werd bekritiseerd; dat, waar verzoekster de motieven betwistte op grond waarvan de Commissaris-generaal tot een verwerping van haar aanvraag heeft besloten, ze daarentegen niet voorhield dat de feiten, die aan haar aanvraag ten grondslag lagen, verkeerd of onvolledig waren weergegeven; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in het tweede middel de verzoekende partij laat gelden dat de interpretatie van artikel 1, par. a, alinea 2, van de Conventie van Genève te beperkt is, dat immers éénieder die vervolgd wordt omwille van een aantal redenen recht heeft op het statuut van vluchteling; dat dit betekent dat men zich niet mag beperken tot mensen die "actief" in de politiek zijn, maar dat éénieder die omwille van bepaalde handelingen of een bepaalde afkomst gegronde vrees heeft om in zijn land niet ernstig behandeld te worden, recht heeft op dat statuut; dat betrokkene iemand is die zowel onder het oude als onder het

nieuwe regime bepaalde verklaringen naar buiten heeft gebracht die het bewind in een slecht daglicht konden plaatsen; dat vooral de verklaringen die zij aan de BRTN heeft afgelegd naar alle waarschijnlijkheid zwaar op het gemoed van de overheden zullen hebben gewogen; dat de overheid, wanneer ze verzoekster niet gelooft, minstens moet aantonen, op grond van feiten dat het regime van die aard is dat men geen vrees meer hoeft te hebben;

Overwegende dat de verwerende partij hierop repliceert dat verzoekster geen enkel concreet element naar voorbracht dat een subjectieve vrees in haren hoofde zou kunnen wettigen, dat verzoekster inderdaad niet kan ontkennen dat zij nimmer persoonlijk werd verontrust, dat de ondervragingen door de Securitate niet als een vervolging kunnen worden beschouwd, nu deze ondervragingen steeds geschieden voor alle Roemenen die uit het buitenland terugkeerden en dat verzoekster ten onrechte meent dat de aangevochten beslissing uitsluitend zou gemotiveerd zijn door het feit dat in Roemenië een politieke omwenteling heeft plaatsgehad;

Overwegende dat elkeen vluchteling is, in de zin van artikel 1, par. a, alinea 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 "(...) die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen"; dat, zoals de Vaste Beroepscommissie volkomen terecht overweegt bij het bepalen van het bestaan van een gegronde vrees een subjectief en een objectief element in aanmerking moet

worden genomen; dat een subjectieve vrees voor vervolging in hoofde van de asielzoeker niet volstaat; dat deze vrees daarenboven, objectief gezien, gerechtvaardigd moet zijn; dat uit de bestreden beslissing voldoende blijkt dat de aanvraag van verzoekster werd verworpen omdat ze niet kon aantonen dat haar vrees het gevolg was van een objectieve situatie; dat ze beweerde wel herhaaldelijk door de Securitate te zijn ondervraagd, maar dat dit destijds het geval was voor alle Roemenen die uit het buitenland terugkeerden; dat aan de Vaste Beroepscommissie een verklaring dd. 13 oktober 1991 van E. G. werd voorgelegd, waarin deze bevestigde dat verzoekster "voor haar een zeer kostbare bron van informatie was betreffende de Roemeense actualiteit (vervolgingen en onderdrukking van het volk), dit voornamelijk in de pre-revolutionaire periode, doch ook in de periode nadien" en dat "de ontvangen informatie werd aangewend in radio- en televisie(-)interviews en in vele voordrachten en conferenties"; dat bij deze verklaring de uitgetypte tekst gevoegd was van drie radio-interviews van E. G.; dat deze interviews, waarvan het laatste van kort na de Roemeense revolutie dateert, voor het nieuwe regime niets aanstootgevends bevatten; dat er eerder de wens in uitgesproken wordt dat men eindelijk op weg is naar een vrij Roemenië; dat bovendien nergens de naam van verzoekster erin werd vermeld; dat er dan ook niet ingezien wordt hoe verzoekster, ingevolge deze verklaringen in haar land, een risico kan lopen om vervolgd te worden; dat een asielaanvraag kan worden verworpen wanneer de vreemdeling er niet in slaagt aan te tonen dat zijn vrees voor vervolging gegrond is; dat het geenszins vereist is dat de overheid zou aantonen dat men in het land van herkomst geen enkel risico op vervolging loopt, wat praktisch trouwens

ondoenbaar zou zijn; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel aanvoert dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is waar zij, zonder dit verder in te vullen, enkel verwijst naar de "gewijzigde toestand"; dat de standaardzin dat de toestand sinds haar vertrek gewijzigd is niet voldoende is; dat de verwerende partij opmerkt dat niet alleen werd verwezen naar de gewijzigde toestand in Roemenië, doch tevens geoordeeld werd dat verzoekster geen blijk gaf van een subjectieve vrees in de zin van de Conventie van Genève;

Overwegende dat verzoekster haar land verliet kort vóór de omwenteling van eind december 1989 om in België asiel aan te vragen; dat de beslissing tot verwerping van haar asielaanvraag voldoende is geschraagd door de vaststelling dat niet werd aangetoond dat haar vrees voor vervolging objectief verantwoord was; dat het motief aan het einde van de aangevochten beslissing luidens hetwelk betrokkene "ook niet aantoonde dat zij, na de politieke omwenteling die plaatsgehad heeft in Roemenië, de bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen" slechts ten overvloede wordt aangevoerd; dat kritiek op dit overtollig motief niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden; dat tijdens de asielprocedure betrokkene zich tot algemene verklaringen beperkte als zou "de politieke situatie in Roemenië niet zo ingrijpend veranderd zijn als wordt gedacht of voorgesteld" en als zou "er niet direct een totale ommekeer te bespeuren vallen in het huidige regime onder leiding van president ILLIESCU", zonder in concreto aan te tonen hoe en waarom ze onder het nieuw regime gevaar zou lopen vervolgd te worden;

dat ze de Vaste Beroepscommissie dan ook bezwaarlijk kan verwijten dat ze haar beslissing op dit punt onvoldoende gemotiveerd zou hebben; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4. Overwegende dat verzoekster in het vierde middel laat gelden dat haar de bewijslast is opgelegd om te bewijzen dat haar verklaringen juist waren, wat niet voorzien is in de Conventie van Genève; dat de systematische werkwijze van de Vaste Beroepscommissie om de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met elkaar te vergelijken zonder de grond van elke verklaring te onderzoeken een te beperkte opvatting van het onderzoek uitmaakt; dat de argumentatie van de Vaste Beroepscommissie verkeerd is, vermits het volgens de Conventie van Genève voldoende is dat er gegronde vrees is en dat deze toestand nadelige gevolgen kan hebben; dat het afleveren van een uitreisvisum niet noodzakelijk wijst op een verwantschap met het regime, maar evenzeer kan betekenen dat men wenst dat de persoon in kwestie definitief uit het land zou verdwijnen; dat aan de verdachte dood van haar broer "een gefatsoeneerde uitleg" werd gegeven; dat het vanzelfsprekend is dat zij niet kan bewijzen dat ze op 15 november 1987 aan een betoging zou deelgenomen hebben en dat het feit dat ze van Hongaarse afkomst is, gecombineerd met het feit dat ze de katholieke godsdienst aankleeft, als dusdanig voldoende zou moeten zijn om onder de bepalingen van de Conventie van Genève te vallen;

Overwegende dat de verwerende partij repliceert dat de asielaanvrager wel degelijk dient aan te tonen dat er in zijn hoofd een gegronde vrees in de zin van artikel 1, par. a, alinea 2, van de Conventie van Genève bestaat en dat door de Vaste

Beroepscommissie op basis van de door verzoekster afgelegde verklaringen kon geoordeeld worden dat niet blijkt dat er in haren hoofde een dergelijke gegronde vrees voorhanden was;

Overwegende dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf rust; dat zoals iedere burger die om een erkenning vraagt ook de asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is; dat in tegenstelling tot de Commissaris-generaal, de Vaste Beroepscommissie zich niet op tegenstrijdigheden in verzoeksters relaas steunde; dat zoals bij de bespreking van de vorige middelen uiteengezet, de asielaanvraag door de Vaste Beroepscommissie werd verworpen omdat betrokkene niet kon aantonen dat haar vrees voor vervolging objectief gerechtvaardigd was; dat de Vaste Beroepscommissie aldus de Conventie van Genève niet verkeerd heeft toegepast; dat een subjectieve vrees voor vervolging in hoofde van de asielzoeker immers niet volstaat om erkend te worden;

Overwegende dat wat het afleveren van het uitreisvisum betreft, de verklaring, die thans wordt gegeven, regelrecht ingaat tegen wat op het Commissariaat-generaal en in de beroepsakte werd beweerd, namelijk dat dit te danken was aan de relaties van haar man -"die professor was aan de Staatsuniversiteit van BRASOV en die in de partij een bepaalde positie had die hem navenant voordelen opleverde"- en dat haar echtgenoot er destijds borg moest voor staan dat ze naar Roemenië zou terugkeren;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie de uitleg in verband met de dood van haar broer niet in twijfel trok, maar geredelijk kon oordelen dat dit mysterieus overlijden, nadat betrokkene door de

Securitate wegens een protestactie op zijn werk was gearresteerd, geenszins betekende dat ook verzoekster door het regime werd vervolgd;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie weigerde de deelneming aan de betoging op 15 november 1987 te BRASOV in aanmerking te nemen, niet omdat, zoals in het middel wordt beweerd, betrokkene dit niet kon bewijzen, doch wel omdat ze als gevolg van deze actie door de autoriteiten niet was verontrust;

Overwegende dat het behoren tot een etnische minderheid, zoals de Hongaarse minderheid in Roemenië, niet volstaat om als vluchteling te worden erkend; dat de asielzoeker daartoe moet aantonen dat er omwille van het behoren tot een bepaalde etnische groep in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging bestaat, wat verzoekster volgens de Vaste Beroepscommissie niet aanneembaar heeft gemaakt;

Overwegende dat het vierde middel in geen van zijn onderdelen gegrond is;

2.5. Overwegende dat verzoekster in haar vijfde middel betoogt dat een afgevaardigde van het Ministerie van Justitie deel uitmaakte van de personen die de bestreden beslissing namen, zodat de Vaste Beroepscommissie qua samenstelling niet beantwoordde aan de vereisten gesteld in het EVRM aangaande een onpartijdige rechter;

Overwegende dat tot de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 1991 een ambtenaar van het Ministerie van Justitie, titularis van een graad die ten minste in rang 13 ingedeeld is, deel uitmaakte van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat de wet van 18 juli 1991 de samenstelling van dit

rechtscollege aldus gewijzigd heeft dat de kamers ervan voortaan zouden bestaan uit drie permanente leden, te weten een voorzitter, een bijzitter en de vertegenwoordiger van de Hoge Commissaris der Verenigde Naties voor de Vluchtelingen in België of diens afgevaardigde; dat de bestreden beslissing, die dateert van na de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 1991, genomen werd door een kamer samengesteld uit een voorzitter, een bijzitter en een gemachtigde van de Vertegenwoordiger in België van de VN-Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen; dat in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, geen ambtenaar van het Ministerie van Justitie deel uitmaakte van het rechtscollege, dat de bestreden beslissing nam; dat het vijfde middel derhalve feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat geen van de middelen gegrond is; dat deze vaststelling volstaat om het beroep tot nietigverklaring te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien december 1900 achtennegentig, door :

de HH. D. MOONS,

K. VANHOUTTE,

De griffier,

K. VANHOUTTE.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad
griffier.

De voorzitter,

D. MOONS.